

En stangtester møter seg selv i døra

Kan jeg teste fluestenger for deg?

Det er alltid best å teste selv, enten det gjelder fluestenger eller juleøl, men selv de største spesialforretningene som tilbyr egentesting, kommer ikke i nærheten av det utvalget vi kan presentere i våre store stangtester. Dessuten er de altfor få til å dekke behovet. For alle i vårt langstrakte som er henvist til den lokale sportsbutikken eller nettet, har vi en jobb å gjøre. Den skal vi gjøre så ryddig som mulig, men for å være objektive, er det nødvendig å kunne kaste med alle typer aksjoner, stanglengder og snøreklasser.

Om aksjonen er hel eller topp, langsom eller rask, skal ikke ha noen betydning for terningkastet. Det som teller, er at aksjonen er jevn, spensten i materialet holder mål, at stanga ellers er riktig klassifisert og dekker sitt bruksområde i praktisk fiske. For å kunne si noe om dette, må jeg raskt kunne tilpasse kastestilen til hver enkelt stang, og min viktigste forutsetning for jobben er mer enn et halvt århundre med allsidig fluefiske og at jeg har kastet med hundrevis av stenger. Så langt, alt vel.

Mine kvalifikasjoner gjelder for én håndstenger. Da jeg for to år siden ville ruste meg opp som tohåndsfisker, var det jeg som skulle lese stangtester. Siden jeg først og fremst ville ha et sup-

plement til én hånden, hovedsaklig for fiske under sommerlige forhold, så jeg etter ei relativt lang stang for lette snører. Alt om Fiske hadde året før hatt en omfattende test av tohåndstenger i # 7-8, og i full tillit til bladets tohåndstestere, gikk jeg for vinneren – og ble fornøyd. Jeg gjorde framskritt på kastetreninga, og sesongen som fulgte ga fine fiskeopplevelser med nystanga. Alle som fikk prøve den var enige i at den var grom, og fiskekompisen skaffet seg maken.

– Alle har sin spesielle kastestil! er en innvending vi er kjent med. Kanskje det, har jeg ment, men når feil og unoter er luket bort, dreier det seg mest om justerbar rytme. Nå er jeg ikke lenger skråsikker. Etter at jeg mer seriøst satset på tohåndsfiske, begynte jeg også å bruke switch-stenger i større grad som tohånds, både i tester og under eget fiske.

Sesongen 2013 bød på mye lav vannføring, så jeg parkerte den lange tohåndstanga og fisket jevnt og trutt

med 11-foteren til jeg var så uheldig å brette den like under toppringen. Akkurat da gikk Mandalselva med god vannføring, så det var greit å ty til tohåndstanga. Men borte var de jevne, dynamiske snørebuktene som rullet kontrollert over og serverte flua delikat på respektabel distanse. Ett og annet kast ble brukbart, men stort sett ble det åpne bukter, plaskete nedslag, dårlig strekk og grisehaler. Jeg ble mer og mer stressa, ikke minst ved tanken på å bli gjenkjent. Jeg var ikke akkurat ensom på sone 3. Heldigvis hadde jeg én håndsstang med, og berget meg igjennom helga med den.

Vel hjemme bar det ned på treningsfeltet i Lågen for å gjenvinne godfølelsen i ro og mak. Jeg hadde også reparert 11-foteren, og konstaterte raskt at det ikke var noe i veien med tohåndsteknikken så lenge jeg brukte den. Men med tohåndsstanga gikk det fortsatt dårlig, og jeg måtte innse faktum: Jeg hadde fått kaste-stil. Jeg hadde lagt meg til et bevegelsesmønster som passet relativt kjappe stenger med kort arbeidsvei, men ikke til testvinneren. Selvsagt kunne jeg brukt treningstimer på å finne tilbake til den riktige teknikken, men valgte minste motstands vei: Testing av utallige stangserier har vist at forholdet mellom snøreklasse og stanglengde har stor betydning for kastegenskapene. Har du en god nifoter i # 5, og ønsker tilsvarende kastegenskaper i # 4, er det mer sannsynlig at du får dem i en 8,5-foter enn i en nifoter i samme serien. Derfor kjøpte jeg ny stang til # 7/8-klumpene mine, nesten en fot kortere.

Bortsett fra at jeg hadde testet ei switch-stang i samme serien, hadde jeg ingen referanser til denne stanga. Aksjonen i den nye var omtrent like dyp som i testvinneren, men toppen noe stivere. Sammen med den redu-

serte lengden ga dette en kortere slaglengde og arbeidsvei, mer lik switch-stengene jeg var blitt godvenn med. Det ble kjærlighet ved første kast, og testvinneren ble solgt.

Konklusjonen? Nei, tohåndstesterne er ikke idioter som ikke kan kaste (joda, vi får høre det). Deres kvalifikasjoner er minst like gode som mine egne på én hånds, og jeg har ingen grunn til å tro eller mene at deres vurdering skulle være feilaktig. Om jeg hadde vært testpanel ville den klare sekseren fort kunne blitt en firer, men det ville i så fall skyldes min tynne erfaring og manglende fleksibilitet som tohåndskaster. Men dersom jeg har tatt i altfor få tohåndstenger til å vurdere objektivt, hva da med mine lesere av én håndstenger? På et vis er det stengene vi bruker som lærer oss å kaste, og om du har bygget dine gode ferdigheter på et lite knippe stenger med rask halvaksjon, hvordan går det da med langsom helaksjon?

Jeg skal ikke svare for deg, men gå tilbake til det innledende spørsmålet, der svaret blir todelt: – Ja, jeg kan teste stenger, og nei, jeg kan ikke teste for deg!

Terningkast seks er forbeholdt stenger som egner seg perfekt for bruksområdet, har fremragende spenst i forhold til vekt og ingen merkbare ujevnheter i aksjonskurven. Men når du skal vurdere om dette er stanga for deg, må du også kjenne deg selv, ditt fiske og din kastestil. Om du ikke er innstilt på å jobbe med din egen teknikk, men søker kjærlighet ved første kast, er det viktigere å lese beskrivelsen av aksjonen enn å telle terningøyne. Vi kan hjelpe deg på vei, men valget er ditt – alene.

Lise Bonann-Larsen